

Зносичі – село перспективне

Наше село, за сучасними мірками, особливе, бо тут люди мають роботу, - каже сільський голова Зносич, що на Сарненщині, Іван Вакулко. - Близько 250 чоловік працюють у місцевому сільськогосподарському приватному підприємстві «Маяк». А це вже велика справа: людина зайнята, отримує заробітну плату, соціально захищена.

Іван Олександрович показує село. Ошатні будівлі, сучасні паркани й чистенькі подвір'я. Засновані Зносичі у 1620 р. Мешкають тут 2410 жителів, четверту частину становить молодь до 35 років. Саме молоді сім'ї й будуються, а значить, пускають тут своє коріння назавжди. Новобудови повсюди. Ділянки під будівництво виділяються без проблем. У 2014 підготували ще один масив для будівництва - підвели туди світло та газ. Щороку 10-12 сімей справляють новосілля.

Мене дивує, що майже всі сільські вулиці мають тверде покриття. Центральна вулиця гарно освітлена.

- Освітлення зробили власним коштом, - пояснює сільський голова. - Дороги теж робимо своїми силами, вони в основному, щебеневі, але з року в рік збільшуються й асфальтовані вулиці. Ми взяли за правило, що краще зробити менше, але якісніше. Недавно мали цільову субвенцію і заасфальтували 150 метрів дороги на вулиці Кичана та 450 - на вулиці Дружби.

Хоча село й дуже розкидане, проте в жодному закутку чи посадці я не бачила сміття. Іван Вакулко розповідає, що у 2002 році відкрили паспортизоване сміттєзва лище, проведена велика робота серед мешканців по культурі побуту.

До честі місцевої влади та власника сільгоспідприємства, тут проведена робота по перезалуженню громадського пасовища. Воно удобрено та засіяне тимофіївкою.

Про духовне

На високому пагорбі стоїть величний Свято-Георгіївський храм, побудований у 1990 році на місці спаленої древньої дерев'яної церкви. Два роки тому селяни зібрали 96 тисяч гривень на оздоблення фасаду та внутрішнього інтер'єру. СГПП «Маяк» виділило матеріали, на суму 180 тисяч гривень. Настоятель храму, отець Анатолій, відмічає:

- Коли у селі немає храму, відчувається духовна пустка. Таке відчуття було у мене, коли у 92 році я приїхав сюди служити. У церкву приходило небагато людей, в основному старшого віку. Нині ситуація змінилася, на службу приходять і молоді люди, і діти. Звичайно, люди різні. Але якщо говорити про село загалом, то тут живуть роботящі й добрі люди, співчутливі до чужого горя. Якщо у когось трапиться лихо, хвороба, всією громадою збираємо гроші, щоб допомогти.

На сторожі здоров'я односельчан

Завітала на ФАП. Саме робили щеплення малечі. Завідуюча Людмила Панасюк розповідає, що вони мають усе необхідне, щоб надавати екстрену допомогу селянам. Підкреслює, що сільська влада ніколи не дистанціювалася від їх проблем, хоча ФАПи належать до комунальної власності району. Нещодавно був проведений хороший ремонт, впорядкована територія.

Допомагають вирішувати побутові питання, а в минулому році виділили 5600 гривень на проведення щеплень.

Люди в селі поважають своїх «медичок», які вдень і вночі по першому зову приходять на допомогу.

- Щороку у нас народжується більше 40 дітей, - розповідає пані Людмила. - Це чудово, в селі багато молоді, одружуються, народжують дітей. Навантаження на патронажну медсестру велике, а вона працює лише на півставки. Хотілося б, щоб це питання наше керівництво вирішило.

Школа - осередок освіченості, культури, моральності

Школа в Зносичах - предмет особливої гордості. Незважаючи на те, що навчання проводиться в різних корпусах, а основне приміщення школи має уже столітню історію,

тут віє затишком. З прекрасним естетичним смаком оформлені навчальні кабінети, шкільні коридори, подвір'я. Тут сформувався висококваліфікований педагогічний колектив, спроможний давати своїм вихованцям конкурентоспроможний рівень освіти. Вчителі тут усі свої, випускники ЦІЄІ ж школи. Працює тут своєрідна династія - четверо сестер Ковалець: Марія, Олена, Тетяна, Світлана. Старша із них, Марія Степанівна - директор школи.

Те, що ми всі разом працюємо в одній школі - добре, - говорить Олена Степанівна. - Але й відчувається якась підвищена відповідальність. В сім'ї до нас не було вчителів. Чому усі обрали цей фах? Ми любили школу, своїх шкільних наставників, певно звідти й любов до професії. Нині ставлення учнів та батьків до вчителів дещо змінилося. Працювати стало важче. Але у нас, вчителів, є потреба щоденно йти на уроки, бо розуміємо, що потрібні дітям - ми даємо такі необхідні їм знання, вчимо вчитися, допомагаємо формувати світогляд, моральні принципи.

До нашої розмови долучається Тетяна Степанівна:

У нас дуже хороший дружний колектив, тому працювати тут добре. Я ніколи не жалкувала, що стала вчителькою. Дітей треба любити, тільки тоді вони сприйматимуть твою науку і віддячать такими ж щирими почуттями. Наша винагорода - діти, що вирости справжніми добрими людьми.

Із кращими зносицькими школярами також поспілкувалася. Було б несправедливо, коли б ці діти не потрапили в нарис, адже це - гордість школи та села.

У школі цікаво, - каже Катерина Мельник, президент учнівської ради. - От і сьогодні у нас пройде ток-шоу «Моя майбутня професія», де ми зустрінемося із колишніми випускниками школи різних років. Почуємо розповіді про вузи, де вони навчаються, про обрані ними професії. У нас проходить багато тематичних заходів, вечорів, приурочених до свят, розважальних конкурсів, як от «Містер школи», «Міс школи». Взагалі, у нашій школі вчителі прислуховуються до думки школярів, враховують їх побажання.

Та й вчитися цікаво, - додає Діана Кичан, призерка обласних олімпіад. - Багато моїх друзів та однокласників розуміють, що міцні знання дадуть нам можливість вступити до тих вузів, які ми оберемо. А ще ми віримо, що ситуація в державі зміниться, що цінуватимуть інтелект людини. Бо зараз ми бачимо, як після університетів люди не можуть знайти роботи.

Механізаторська династія

Мій дід Петро започаткував механізаторську династію Супрунових, - розповідає Юрій Супрунов. - Сам він народився в хліборобській родині. Його батька, мого прадіда, в смутні часи вивезли у Сибір як куркуля. Згодом він повернувся. Хоч землю у родині забрали, та гени хліборобські не знищили. Отож, його діти стали трактористами й комбайнерами. У діда Петра було 12 дітей, семеро з яких стали механізаторами. Серед них - і мій батько Володимир Петрович.

Отак почали ми знайомство з одним із найкращих трудівників приватного сільсько-господарського підприємства «Маяк» - Юрієм Супруновим. Його поважають товариші по роботі як хорошого грамотного спеціаліста, доброзичливу людину, яка завжди прийде на допомогу. Поважають у селі його трудолюбиву сім'ю. З дружиною Оксаною, що працює на фермі, виховують 4 дітей. Мріють дати їм хорошу освіту. Все, що вони мають, здобуто чесною щоденною працею.

Щоб заробити - треба напнутися, - каже Юрій Володимирович. - Маю моральне задоволення від роботи, бо розумію, що належу до людей, які вирощують хліб. Відчуваю стабільність - моя професія буде завжди затребувана. Звичайно, хотілося б більшої зарплатні. Але всі ми бачимо, що держава не допомагає селу. Добре, що є такі люди, як наш керівник Анатолій Остапчук. У нашому селі було сильне колективне господарство, тут не розтяти ферми й майстерні, як це сталося в більшості сіл. Тепер маємо роботу, земля не заростає бур'яном.

Пан Юрій – оптиміст, має веселу вдачу. Наша бесіда пересипана жартами. Світ трудовий шлях він розпочинав із 7 класу, на літніх канікулах був помічником комбайнера у діда, у батька. Коли настав час вибирати професію, він зовсім не вагався. Розумів, що любить техніку, йому подобався колектив механізаторів, де працювали дід, батько, його дядьки. Хоч і відчув, якою важкою є робота в полі та на тракторному стані, його це не лякало, бо роботи не боявся. Здобув фах у Сарненському СПТУ- 21. Потім відслужив в армії. З 1991 року трудиться в «Маяку». Йому довіряють потужну сучасну закордонну техніку. Дома тримає велике господарство, бо щороку отримує натуральної оплати по 8-10 тонн зерна, отож є хліб і до хліба. Поруч нього уже три роки на жнивах працює син Юрій. Є надія, що династія продовжиться.

Дружна родина Лазарців

У Зносичах проживає 115 багатодітних сімей. Половина з них мають п'ятеро й більше дітей. Завітала в домівку Михайла та Віри Лазарців, де виховується 12 дітей - п'ятеро хлопчиків та семеро дівчаток. Старший, Любові, 21 рік. Молодшому, Стасіку - 5 роки. Троє старших дітей уже здобули середню спеціальну освіту, проте не мають роботи. Четверта, Тетянка, навчається в медичному коледжі. Вони одружилися через два місяці після першої зустрічі. їм було по 24 роки. І все життя живуть в любові та злагоді.

Я дуже люблю дітей, - каже пані Віра.

І зараз, коли бачу немовля, то, здається, й ще народила б. Діти - це недоспані ночі й тривоги, постійні клопоти й багато роботи. Але це і море любові та радості від їх успіхів. Ми з чоловіком ніколи не ділили роботи - усе робимо разом, чи то в хаті, чи в городі. Тільки в хліві чоловік пораяється сам. Проблем із вихованням дітей немає. Можливо тому, що біблія вчить доброму, а чи тому, що між нами завжди лад і діти беруть нас за приклад? В домі Лазарців чистенько й затишно, тихо й спокійно. Діти в своїх кімнатах зайняті справами. «Ви б побачили, що тут зранку буває, коли усі до школи збираються», - розсміялася господиня.

На моє запитання, чи вистачає їм тих грошей, що їх платить держава як мало-забезпеченій категорії населення Михайло Якович відповідає:

Років півтора назад ці виплати були незначними. А зараз для нас це дуже суттєва фінансова підтримка. Ми тримаємо велике підсобне господарство, обробляємо 70 соток огороду, на маминому паї сіємо зернові. Отож, якщо до свого вигаданого й вирощеного додати державні виплати, можна сказати, що вистачає на їжу й на одяг. Діти у нас ніколи не вимагають чогось для себе. Але ми знаємо всі їхні потреби, тому коли є можливість, то купуємо.

Чоловік час від часу їде на заробітки в Москву чи у Київ, - включається в нашу розмову Віра Кіндратівна. - Він інвалід, я проти того, щоб він їздив на заробітки, але він ніколи не слухає, бо хоче, щоб в сім'ї був достаток. Діти влітку підробляють на ягодах. Старшенькі іноді їздять на сезонні роботи в Білорусь.

Ось таке село. Добрі, працюючі люди. Нам би миру та справедливості в державі...

Оксана Слободзян

